

Каламодисс влезе. В очите ^{му} ^ттрепеше винаги топла добродушна усмивка. Ако не беше така пълен, би минавал за красавец.

- Готов ли си, Иоаница?

- Да.

- Къде ще ходите? - попита очуден ^рстаторът.

- На голямата литургия в Света София. Ела и ти.

- Не знам. Ако василевсът отиде, трябва и аз да го придружа.

Теофил и князът се опътиха в светлата есенна утрин към Великата черква. Потоци от празнично облечени жени и мъже се стичаха по широките улици, към сто и петдесетте черкви на Визанс. Острият вятър, който духаше откъм Мраморно море, носеше непрекъснатия звън на хилядите камбани.

Когато пресичаха кръглия форум на Константина, князът се спря и дълго ^{смайн}гледа ~~високата~~ високата колона от порфир, върху която стоеше огромна статуя.

- Това е Константин Велики - каза Теофил - но по право носи само името му. Инак, статуята е на Аполона. А онова изваяние там - и той посочи към западната част на форума - са Парис, Хера, Афродита и Атина. Тази, на която Парис подава ябълката е Афродита. Когато са пренасяли изваянията тука, само за главата на Хера е трябвало една кола теглена от осем бивола. Какво има?

И той се извърна към страната, на където бе погледнал внезапно побледнелият му приятел.

Право срещу тях, четирима роби носеха великолепно носилка от позлатенс дърво и пурпур.

Вътре беше Ефросина.

Тя ги гледаше упорито, без да се усмихва. Когато минаха край тях, младите хора се поклониха. Хетерата направи знак да спрат носилката и ги повика с ръка. Каламодисс дръпна Иоаница